

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 032733 17 Квлз
Бања Лука, 07.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђене Љ.К., због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву њеног браниоца за заштиту законитости, поднесеном против правноснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 032733 13 К 2 од 30.6.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.9.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија.

Образложење

Правноснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 032733 13 К 2 од 30.6.2017. године, преиначеном пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 К 032733 16 Кжк од 29.3.2017. године, оглашена је кривом оптужена Љ.К., због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђена на казну затвора у трајању од шест мјесеци, ослобођен трошкова кривичног поступка, а обавезана да оштећеном надокнади штету.

Против ове пресуде је бранилац осуђене С.Ђ., адвокат из Д., поднио захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда преиначи и оптужена ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и врати на поновно одлучивање.

У одговору на захтјев републички јавни тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Повреду права на одбрану захтјев заснива на тврдњи како је пресуда заснована на незаконитим доказима и одсуству разлога о томе којим је доказима потврђен исказ оштећеног као свједока.

Супротно наводима захтјева овај суд налази да су нижестепени судови правилно примијенили одредбе процесног закона и да нису повриједили право осуђене на одбрану. Што се тиче законитости доказа, у конкретном случају оно се не може посматрати у контексту повреде права на одбрану, као посебном основу побијања пресуде овим правним лијеком. Ово из разлога јер ти докази улазе у сферу чињеничне основе пресуде, док су повреде права на одбрану посебно дефинисане и одређене, и у њих се и не сврстава законитост доказа која представља посебан вид битне повреде одредаба кривичног поступка, као што то одговор тужиоца правилно указује. Другостепени суд није своју пресуду засновао на таквим доказима, што је јасно рекао и у њеном образложењу, а само „прихватање“ и тих доказа које је првостепени суд раније прибавио значи само њихово уврштавање у доказни материјал, с тим да их је другостепени суд оцијенио као незаконите и неподобне за заснивање одлуке о одлучним чињеницама. Према томе став другостепеног суда је јасан према тим доказима али и у односу на доказе који потврђују исказ оштећеног који доводи у везу са доказима које је првостепена пресуда, која се преиначава, образложила.

Што се тиче навода о повреди кривичног закона кроз правну квалификацију кривичног дјела као продуженог, захтјев губи из вида да је оваква правна оцјена, поред тога што је правилна, и повољнија за осуђену. Окривљена није у реалном стицају извршила два истоврсна кривична дјела већ једно продужено кривично дело јер су истоврсна кривична дјела извршена у одређеном временском континуитету искоришћавањем исте прилике и обухваћена заједничким умишљајем. Супротно томе, кад би се двије радње примања мита из изреке пресуде оцијениле као два посебна кривична дјела примања мита радило би се о реалном стицају кривичних дјела, што би за осуђену било неповољније јер би створило могућност њеног строжег кажњавања.

Захтјев погрешно сматра да је одлуком о имовинскоправном захтјеву, који је досуђен оштећеном, оптуженој повријеђено право на правично суђење и на имовину јер јој није омогућено да се изјасни на дате чињенице. Досуђени износ Г.М. од 400,00 евра представља елеменат бића кривичног дјела примања мита и суд га је правилном примјеном члана 351. став 5. КЗ РС требао одузети, а не досудити као имовинскоправни захтјев. Ово зато јер је дати новац предмет извршења кривичног дјела који представља имовинску корист стечену кривичним дјелом, па се не ради о штети у грађанскоправном смислу, већ о незаконитој радњи од стране даваоца мита. Пропуст суда да тако поступи не повређује право осуђеног јер ни осуђени не може ту корист задржати за себе пошто то не дозвољава цитирана императивна законска одредба. Висина износа користи као елемента бића кривичног дјела представља чињенично питање и као таква се не може се овим правним лијеком ревидирати, па су аргументи захтјева у том правцу без основа.

Како није повријеђен кривични закон на штету осуђеног и право на одбрану, захтјев за заштиту законитости је из наведених разлога на основу члана 355. ЗКП РС одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић